

«Vaig ser un ignorant»

«Arribo i dic: «bona tarda..., que acaben d'atracar unes noies»... Dient això, em va dir el guàrdia civil: «Bé, i ¿què?». Estava assegut, amb la camisa oberta, el tricorní sobre la taula i feia mots encreuats. Em va estranyar l'expressió. «Vinc a demanar ajuda perquè el tinc localitzat ací», li vaig insistir sense entrar-hi. «Bé, i ¿què?», em va tornar a dir. Llavors jo, mentre sortia, vaig dir: «A fer punyetes, s'haurà de prendre la justícia per la seva mà». Ja estava a punt de travessar el carrer quan em cau a sobre. Em dono la volta i m'adono que em volia donar un colp amb el seu genoll, tal com va fer moltes vegades.

Va arribar-n'hi un altre, un brigada. Em van agafar tots dos i em van portar a dins». Francisco Martínez Mestre s'havia acostat al lloc de vigilància de la Guàrdia Civil al barri de la Mina. Minuts abans, la promesa d'un dels seus fills i uns amics havien estat atracats per dos homes.

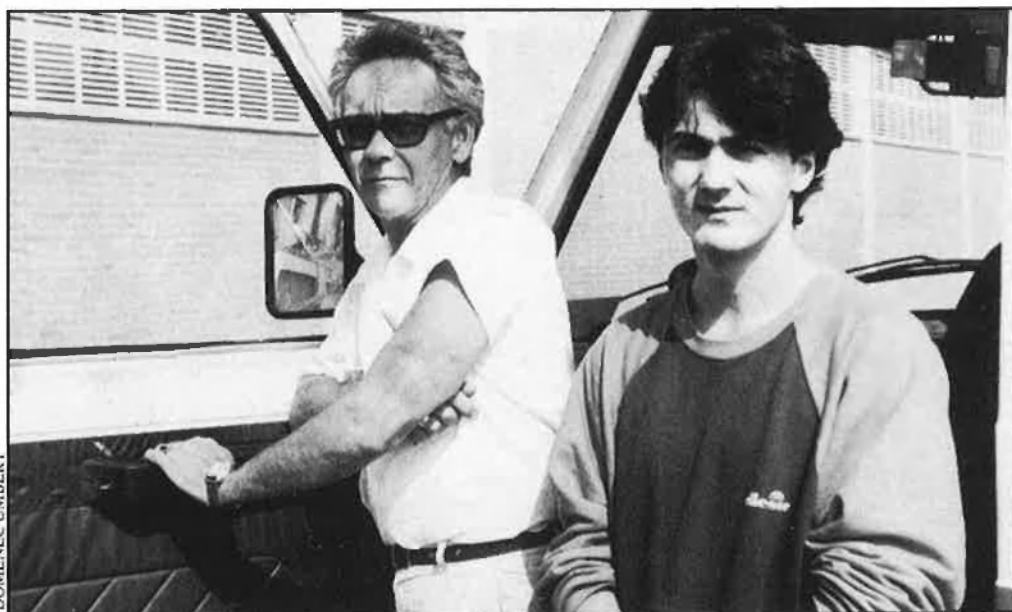
«Eren dos quarts de cinc del dissabte 20 de setembre. Jo havia quedat amb ella a casa meua. En aquell carrerany d'allà —assenyala des de la finestra— van sortir dos homes i els van dir que comptarien fins a tres, i que si no els donaven tot el que tenien, que llavors els donarien una pallissa», explica Daniel Martínez. Assabentats del que havia passat, la

família Martínez pujà a la furgoneta amb la intenció de recórrer el barri a veure si els trobaven. Hi havia dades inequívokes, com el color groc dels pantalons d'un d'ells. «Són aquells», van reconèixer les noies. «Els dos estaven ja venent les peces a menys de quaranta metres del lloc de la Guàrdia Civil. La imprudència va ser la d'obrir la porta perquè ens van veure i van fugir», recorda Francisco Martínez.

Mentre Daniel en perseguia un, el seu pare i el seu germà corrien darrere l'altre, que va entrar en un edifici. «En aquell moment em va fer molta alegria veure el lloc de la Guàrdia Civil que hi ha just enfront. Anava content de veure que tindria ajuda». Francisco Martínez es va adreçar de

Francisco i Daniel Martínez van entrar a una caserna de la guàrdia civil al barri de la Mina, a Barcelona, per denunciar un atrac. La situació insòlita i les agressions que van seguir la denúncia els han fet reacis a qualsevol mena d'ajuda per part de la justícia.

Carles Ruiz

Francisco i Daniel Martínez, una situació kafkiana.

seguida al guàrdia que hi havia a la porta. Era un espai reduït, encaixat entre les parets dels edificis, però visible per una enorme bandera espanyola que penja sobre l'entrada.

«Em van ficar a dins i en va aparèixer un altre. El brigada tenia un Cete i va començar a donar-me cops. Al principi, els podia aturar amb les mans, després no i un dels cops em va destrossar la boca. Jo em vaig agafar amb força a la taula. Un altre em colpejava amb un pal, i un tercer amb les mans i amb els peus. Jo estava acollonit. Volia estar a deu mil milles d'allà. Només estava pendent de la culata». Francisco Martínez encara presenta un gran blau en un braç.

«Arribo i em trobo amb aquest paisatge. La porta de vidre era oberta i jo

veia com apallissaven el meu pare. Jo vaig dir: «¿Què passa?», intentant tranquil·litzar-los. Vaig entrar-hi i em van treure la crossa —tenia un guix en la cama— i van tancar i barrar la porta. Mentrestant, continuaven pegant al meu pare. Jo vaig agafar el pal que tenia un d'ells i, durant un breu moment, tots ens vam aturar. Un guàrdia deia «calma, calma». Llavors vaig deixar el pal, miro el meu pare caigut a terra, em donen un colp de pal i vaig caure a terra també». Francisco esteban i el seu pare van ser assistits hores més tard a l'Hospital del Mar. El pare va necessitar cinc punts de sutura en una ferida interna de la boca; el fill, set punts de sutura en el cap.

«Veure com fotien el colp al meu fill... allò em va donar noves forces,

em vaig aixecar, em vaig llançar contra els tres, i tots vam anar a parar contra una paret. «Escapa't, escapa't i busca un advocat», vaig dir-li». Francisco Esteban arribà a la porta i va sortir al carrer. Fora s'havia aplegat un nombrós grup de gent que cridava. «Assassins», deien. Llavors el brigada —segons testimonis— va cridar la seva dona —que viu al costat mateix— i li va demanar dos carregadors, que un home li portà en una bossa de plàstic.

Quatre cotxes de la Policia Nacional, un cotxe de camuflatge de la Guàrdia Civil i un cotxe dels Mossos d'Esquadra es van presentar de seguida. «Solteu el detingut», «drogaadictes», cridava la gent. Els vehicles oficials, de fet, feien de barrera. La patrulla d'un zeta portà Francisco Martínez a l'Hospital del Mar, i un veí portava Francisco Esteban a un dispensari. Tots dos es van trobar després a l'Hospital. «Els policies tenien ordre de portar-nos de nou a la Mina. Jo vaig demanar per l'inspector metge i vaig cridar: «Auxili, que em volen portar a la mateixa sala de tortura». Francisco Martínez i el seu fill van ser introduïts en un zeta. «Em creia que ens feien el favor de portar-nos al jutjat per presentar la denúncia, però no, ens van dir que estàvem acusats i detinguts per agressió a la força pública, i ens van portar a la caserna de la Guàrdia Civil de Sant Pau», reconstrueix Francisco Esteban.

En arribar-hi, el pare pregunta a un sergent què s'havia de fer per posar una denúncia. «¿Com vol fer una denúncia si vostè està detingut?», va contestar-li. Francisco Martínez, en veure que els ànims estaven una mica exaltats, va dir al seu fill que es tranquil·litzés, en anglès. «Parlin espanyol que som a Espanya», li van dir. Francisco Martínez va passar molts anys a Anglaterra, treballant en un hotel i en una fàbrica de la Wals. Una vegada va tornar al gerent de l'hotel una cartera amb milions. En l'actualitat, aquest home nascut a Sevilla, treballa amb el seu fill en una empresa de transports.

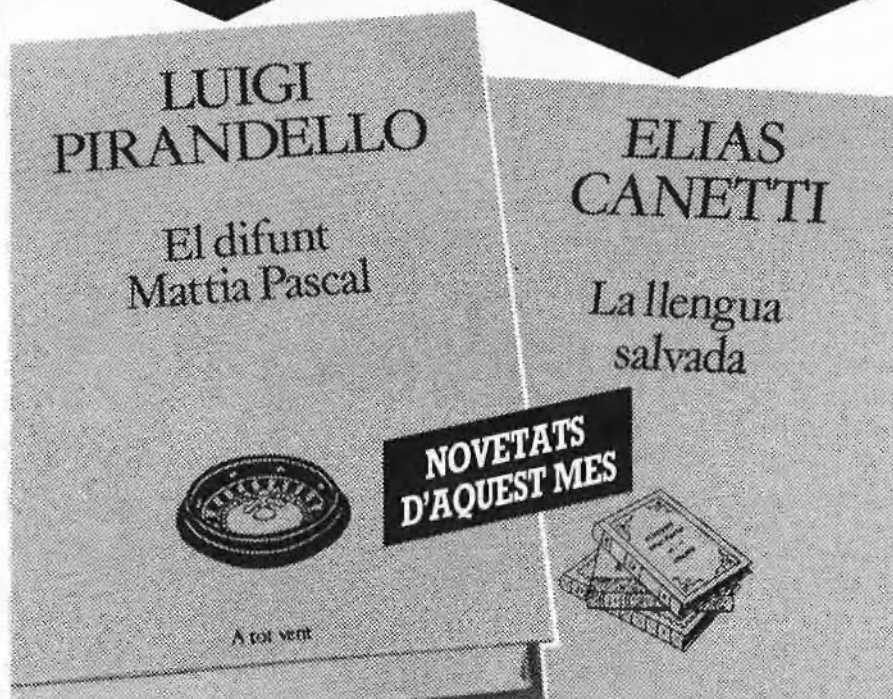
A les tres de la matinada sortien de la caserna. Dilluns declararen davant el jutge, i cinc dies més tard presentaven, després de molta anada i tornada, la denúncia per mals tractes. Francisco Martínez vol tirar endavant. «No vull que li passi a ningú, mai més. Jo vaig ser un ignorant, un desgraciat per anar a demanar justícia».

«... sóc mort, sí, dues vegades, però la primera per error i la segona... ja ho veureu.»

L. PIRANDELLO
Premi Nobel 1934
Trad.: Carme Serrallonga

Una gran narració autobiogràfica imprescindible per comprendre l'Europa contemporània.

E. CANETTI
Premi Nobel 1981
Trad.: Carme Gala

A TOT VENT ELS LLIBRES TARONJA

De venda a totes les llibreries

Per a més informació, adreceu-vos a **EDICIONS PROA**, Roger de Llúria, 116 - Barcelona 08037

NOM _____
ADREÇA _____
POBLACIÓ _____

Telèfon _____

18